

Crítica clàssica

Imma Merino

Joiosa trobadada

Accademia del Piacere

Jardí del Palau Lo Mirador, 16
d'agost. Festival de Torroella

Una feliç trobada musical ha passat pel Festival de Torroella de Montgrí aportant-hi tanta bellesa que per força hi deixarà empremta: entre la *cantaora* Rocío Márquez, renovadora del flamenc assumint-ne la tradició amb una llibertat lligada a una sensibilitat feminista i intel·lectual, i l'extraordinari violagambista Fahmi Alqhai, que, des de la seva formació en la música renaixentista i barroca amb criteris historicistes, s'obre a altres tradicions musicals. Aquesta trobada la defineixen com un *Diàlegs de sons vells i nous* i també hi participen Agustín Diassera (que, vinculat a Rocío Márquez, aporta una percussió entre la tradició i la modernitat que dona compte de les noves sonoritats que la *cantaora* aporta al flamenc) i el també violagambista Rami Alqhai, membre de l'Accademia del Piacere, que el seu germà Fahmi lidera i que, essent una formació més àmplia, lliga el seu nom al projecte.

La proposta no és pròpiament una fusió, sinó que cadascú hi aporta el seu "món" per compartir-lo i descobrir alguna cosa inesperada d'ell mateix en el de l'altre. I és així que, amb una veu clara que també trenca certes convencions del flamenc, Rocío Márquez tant fa seu un madrigal de Claudio Monteverdi, *Si dolce è 'l tormento*, com els Alqhai (sevillans de mare palestina i pare siriana) gaudeixen lliurant-se a la manera com la *cantaora* aborda els aires de *peteneras* o la *seguriya*. A més, en la seva proposta també hi cap *El cant dels ocells* transformat en una "nana" per Rocío Márquez. O una versió primorosa d'*Angelitos negros*, amb la qual va acabar el concert celebrat al jardí del Palau Lo Mirador, un escenari que el Festival de Torroella ha incorporat en sintonia amb l'encert de les seves eleccions musicals. ■